

Arrest

nr. 93 665 van 14 december 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN die loco advocaat J. SWIJSEN verschijnt, en van attaché E. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen België binnen op 28 februari 2012 en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. Op 29 juni 2012 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die diezelfde dag per aangetekend schrijven naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U, een Afghaans staatsburger en Dari-spreker, verklaart afkomstig te zijn uit het district Paghman van de provincie Kaboel. U zegt uw land te hebben verlaten omwille van een grondconflict. 7 tot 8 jaar geleden werd uw vader vermoord door de commandant mullah Ezat(ullah), een lokaal heerser in Paghman. Hij zou het gemunt gehad hebben op de gronden die uw familie in Paghman bezat. Na de dood van uw vader bleven de gronden echter in handen van uw familie en hoorde u niets meer van de commandant. Er zijn opnieuw problemen gerezen toen bleek dat de zoon van commandant Ezat een container op uw gronden had geplaatst en daar begon met werken. U ging samen met uw broer en de dorpsouderlingen naar de plaats in kwestie. Toen uw broer daar opmerkte dat de gronden waarop de container stond uw gronden waren ontstond een conflict. Uw broer werd aangevallen door de lijfwachten van commandant Ezats zoon en uiteindelijk twee maal beschoten. U bracht hem naar een ziekenhuis in Kaboel waar hij overleed. Na zijn dood diende u klacht in bij het districtshuis van Paghman, en drie dagen later kreeg u een uitnodiging van het politiekantoor om u aan te melden. Later kwam u te weten dat zij u ervan verdachten een mijn te hebben geplaatst voor het huis van mullah Ezat. U ging ervan uit dat dit was om u te arresteren en besloot te vluchten uit Afghanistan. U verliet uw land in december 2011 en reisde naar België waar u op 28 februari 2012 aankwam en op diezelfde dag een asielverzoek indiende.

Ter staving van uw verklaringen legt u de volgende documenten voor: Een taskara, twee aanmeldingsbrieven voor u van het politiecommissariaat in Paghman en een brief, ondertekend door de dorpsouderlingen, waar uw problemen in uitgelegd staan en een foto van uw overleden broer.

B. Motivering

Volgens uw verklaringen verliet u uw land van herkomst omwille van een probleem met commandant Ezat en zijn zoon betreffende gronden die de eigendom van uw familie waren. Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie. U maakt evenmin een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming aannemelijk. Na uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal kan er immers geen geloof gehecht worden aan de redenen waarom u uw land bent ontvlucht.

Er kan namelijk geen enkel geloof worden gehecht aan uw beweringen over het grondconflict waarbij u en uw familie betrokken zouden zijn geraakt. Uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal over dit grondconflict komen immers helemaal niet overeen met de versie van de feiten in de brief van ouderen die u voorlegde. Uit deze brief, waarin u een samenvatting geeft van de grondproblemen die u kende, blijkt immers dat Esatullah, een Jihadcommandant, op het moment waarop de brief werd opgesteld (nadat u naar Iran vluchtte) sinds ongeveer twee jaar achter de gronden aanzat. Tijdens het gehoor voor de Commissaris-generaal beweerde u echter dat het grondconflict dat u heeft met deze commandant reeds zeven à acht jaar geleden begon (cgvs, p.6).

Ook stelt de brief dat mullah Ezat uw gronden al in beslag nam sinds de komst van het regime Karzai, terwijl u tijdens het gehoor aangeeft dat de gronden nooit in beslag zijn genomen tot de dag van het incident waarbij uw broer werd vermoord zes maanden geleden (CGVS, p. 7). Niet alleen is de brief die u voorlegt tegenstrijdig met de verklaringen die u geeft voor het CGVS, ook bent u in uw antwoorden op de CGVS-vragenlijst die u invulde bij DVZ tegenstrijdig met de verklaringen die u voor het CGVS aflegde. Zo geeft u tijdens het interview op DVZ aan dat Esatullah flatgebouwen op de gronden van uw familie bouwde (CGVS, p.3.5). Voor het CGVS verklaarde u dan weer dat Esatullah pas enkele maanden geleden voor het eerst sinds 7 jaar terug aanstalten maakte om de grond op te eisen (CGVS, p. 9). Hij plantte toen een container op jullie gronden en begon er met de grond te effenen (CGVS, p. 9). Dat de brief die u indient om uw problemen uit te leggen, uw verklaringen voor DVZ en uw verklaringen tijdens het gehoor op CGVS op deze essentiële punten niet overeenstemt, leidt tot ernstige twijfels over de waarachtigheid van uw verklaringen.

Verder is het opmerkelijk, in het kader van het grondconflict dat u had, dat u het woord Amlak niet kent (CGVS, p. 8). Amlak is het overheidsdepartement dat grondtaksen int in Afghanistan en dat rechtstreeks afhangt van het ministerie van justitie. Op dit moment is in Afghanistan alle landadministratie en registratie onder de verantwoordelijkheid van Amlak. Informatie waarover het CGVS beschikt en waaruit dit blijkt werd aan uw dossier toegevoegd. Het is vreemd dat u Amlak niet kent terwijl uw vader naar eigen zeggen het leven liet in een grondconflict. Men immers redelijkerwijze verwachten dat een persoon die zijn vader verliest in het kader van een grondconflict zich nadien

informeert over het conflict dat aan de basis lag van de dood van zijn vader en zich tot de instantie zou richten die verantwoordelijk is voor de registratie van het grondbezit.

U slaagde er verder evenmin in een duidelijke omschrijving te geven van gelijkaardige problemen die anderen in uw omgeving met mullah Ezat zouden hebben gehad. Zo geeft u zelf aan dat anderen ook problemen hadden omdat mullah Ezat hun gronden afnam (CGVS, p. 11). U weet echter de namen niet van die mensen (CGVS, p. 11). Tevens zou mullah Ezat ook mensen hebben vermoord (CGVS, p. 11) in uw regio. U noemt er zelfs twee op maar u kunt vervolgens de reden niet geven waarom ze zijn vermoord (CGVS, p. 11). Dat u zo weinig weet te vertellen over de problemen die de mensen in uw omgeving hadden met mullah Ezat is uiterst merkwaardig, te meer omdat uw vader door deze persoon werd vermoord en omdat u aangaf na uw 15de de hele tijd thuis in uw dorp te zijn verbleven en werkte in de appelboomgaard van uw familie. Het mag dus binnen de lijn der verwachtingen liggen dat u meer in detail op de hoogte bent van de last die andere dorpelingen door mullah Ezat ervaren, en de misdaden die hij begaat in uw regio.

Er mag verwacht worden dat u meer tekst en uitleg kunt geven in verband met een gedurende 7 jaar sluimerd grondconflict dat de moord op uw vader en broer tot gevolg had. Voorgaande elementen leiden tot de conclusie dat aan het grondconflict, dat aan de basis ligt voor uw vervolging in Afghanistan, geen geloof kan worden gehecht. Wat dit betreft moet overigens worden vastgesteld dat u in het kader van uw asielverzoek geen enkel document aanbracht die het betsaan van het door u aangehaalde grondconflict zouden aantonen.

Tot slot moet er nog worden vastgesteld dat ook uw verklaringen over het incident waarbij uw broer overleed, en dat de directe aanleiding was voor uw vlucht uit uw land, niet overtuigen. U zou uw broer, nadat hij werd aangevallen door de zoon van mullah Ezat, naar een hospitaal in Kaboel hebben gebracht, een uur rijden van uw dorp. Op de vraag of er geen hospitaal dichterbij is gaf u aan dat de dorpsouderlingen zeiden dat dat ziekenhuis beter was (CGVS, p. 12). Nochtans had uw broer naar eigen zeggen reeds heel veel bloed verloren (CGVS, p. 5). Zijn toestand was dus kritiek zodat men zou verwachten dat u zich minstens voor de eerste zorgen naar de dichtsbijzijnde medische hulp zou wenden. Bovendien blijkt u de naam van het ziekenhuis, waar u op aanraden van de ouderlingen speciaal naartoe reed, niet te kennen (CGVS, p. 12). Gevraagd naar hoe dit ziekenhuis heet zegt u "emergency", het Engels woord voor spoedgevallen. Het is vreemd dat u speciaal naar een ziekenhuis verderop rijdt met uw broer omdat die beter zou zijn, maar dat u de naam van dat ziekenhuis niet weet weer te geven (CGVS, p. 12).

Gezien de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus voorzien in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd. De documenten die u voorlegde ter staving van uw asielrelaas kunnen aan deze beslissing niets veranderen. De taskara die u aanbracht betreft enkel uw identiteit en houdt geen verband met de door u aangehaalde vluchtmotieven zodat het deze niet aantoon. De twee dagvaardingen van het politiecommissariaat in Paghman en de brief over uw problemen aldaar, ondertekend door de dorpsouderlingen, herstellen de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet aangezien ze enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Ze volstaan op zichzelf niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. Bovendien moet worden opgemerkt dat de brief die u voorlegt tegenstrijdigheden vertoont met uw verklaringen tijdens het gehoor, zoals eerder werd aangetoond. Dit ondermijnt nog verder de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan wordt de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kaboel, district Paghman te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA "Veiligheidssituatie in Centraal Afghanistan (Bamyān, Daykundi, Kaboel, Kapisa, Panjshir, Parwan, Logar, Wardak" dd. 14.10.2011) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden, het oosten en in het zuidoosten van het land. Er wordt een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan vastgesteld.

In 2009 bleek uit verschillende bronnen dat er een verschil was in de veiligheidssituatie tussen de regio's in de provincie Kaboel. Een aantal zuidelijke en oostelijke districten waarin een strategische weg is gelokaliseerd en die als Pashtundistricten kunnen beschouwd worden, hadden met aanwezigheid en activiteiten van AGE's te maken. Door het district Surobi loopt de weg naar Jalalabad, in Charasyab en Musavi de weg naar Logar en het zuiden en in Parwan loopt de weg naar Wardak. In deze regio's gaven verschillende bronnen in 2009 een verslechterende veiligheidssituatie aan.

In 2010 meldde ANSO dat de activiteit in de provincie Kaboel verwaarloosbaar is ten opzichte van andere gebieden in het land. AGE's zouden hun focus van de provincie hebben weggenomen en hun strategieën op andere regio's hebben gericht. Gedurende verschillende maanden werden operaties verricht in de districten Bagrami, Kalakan, Musavi, Paghman, Surobi, Qarabagh, Dih Sabz en Chahar Asyab met als doel het arresteren van AGE's. Er werden telkens aanzienlijke hoeveelheden wapens, raketten, explosieven,... gevonden. Het district Surobi werd gedurende 2010 gekenmerkt door aanvallen op de weg naar Jalalabad gericht tegen PGF, brandstoftankers of konvoien. In mei kwam een "escalation of force" incident voor waarvan drie burgers het slachtoffer werden. Er vonden occasioneel tevens AGE incidenten plaats in de districten Paghman, Musavi, Khaki Jabar, Shakardara en Bagrami.

Betreffende Paghman meldt ANSO in de eerste helft van 2011 geen enkel gewelddadig incident. De enige noemenswaardige feiten zijn het ontdekken van enkele illegale wapenopslagplaatsen en de arrestatie van drie personen die verdacht werden een zelfmoordaanslag voor te bereiden. Ook Pajhwok meldt in Paghman geen gewelddadigheden, enkel de inbeslagname van verschillende wapens en raketten. Overigens stipt Pajhwok in een artikel aan dat bij het gebrek aan parken in Kaboelstad vele jongeren graag ter ontspanning naar Paghman trekken om zich in de daar aanwezige parken te verpozen.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt er ook rekening gehouden met het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afghaanse burgers werd door het UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. Het UNHCR beoordeelt de veiligheidssituatie in het licht van volgende indicatoren: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen. Rekening houdend met die indicatoren besluit het UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens het UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit bovenvermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert het UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van het district Paghman in de provincie Kaboel een complementaire vorm van bescherming te bieden.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in het district Paghman in de provincie Kaboel, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien bovenvermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Paghman in de provincie Kaboel actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als

gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Paghman in de provincie Kaboel aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), van artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij wet van 27 februari 1967, en van de motiveringsplicht en het zekerheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoeker merkt op dat uit de brieven die hij overmaakte ontegensprekelijk blijkt dat er wel degelijk sprake is van een grondconflict. Betreffende het feit dat zijn verklaringen niet overeenkomen met de inhoud van de neergelegde brief van de ouders, oppert verzoeker dat er geen enkele reden is om aan te nemen dat er meer waarheid kan gehecht worden aan de beweringen van een Jihadcommandant dan aan de verklaringen van verzoeker. Verzoeker houdt vol dat het conflict al langer dan twee jaar aansleept en stelt dat de brief uiteraard over andere gronden kan gaan dan degene waarvoor zijn vader lang geleden vermoord werd. Zijn familie is immers eigenaar van vele gronden. Met betrekking tot het feit dat zijn beweringen omtrent het doel van de bezetting van de gronden niet duidelijk zouden zijn, is verzoeker van mening dat dit *in casu* niets ter zake doet. Aangaande het gegeven dat volgens de brief van de ouders de gronden al enige tijd in beslag genomen zouden zijn geweest, stelt verzoeker dat hij hier niets van afwist. Slechts toen er wel degelijk een container werd geplaatst en verschillende werkmannen de gronden betraden, werd duidelijk dat de gronden in beslag genomen waren. Dat hij Amlak niet kent, heeft volgens hem geen enkele weerslag op de geloofwaardigheid. Hij wijst er in dit verband op dat hij slechts zeer beperkt naar school is geweest en aldus een intellectueel niveau heeft dat niet van die aard is dat hij alle regelgeving aangaande gronden zou kennen.

Aangaande de overweging in de bestreden beslissing dat hij er niet in slaagt een duidelijke omschrijving te geven van gelijkaardige problemen die anderen in zijn omgeving met mullah Ezat zouden hebben gehad, meent verzoeker dat die bewering van de commissaris-generaal zonder enig belang en van generlei waarde is. Immers, zo stelt hij, moet hij enkel zijn eigen situatie aanneembaar maken en moet hij geenszins de problemen van anderen ook duidelijk maken.

Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat zijn verklaringen over het incident waarbij zijn broer overleed niet overtuigen, herhaalt verzoeker dat de ouderlingen hem gezegd hadden naar een ziekenhuis in Kaboel te gaan, gezien hij alleen daar gered zou kunnen worden, nu de ziekenhuizen in de omgeving niet van die kwaliteit zijn.

Voorts werpt verzoeker op dat de subsidiaire beschermingsstatus hem geweigerd wordt door te verwijzen naar de algemene rapporten over Afghanistan en meer bepaald de regio waar hij woonachtig was. Hij merkt op dat de algemene situatie in overweging dient te worden genomen, doch geenszins van doorslaggevende aard mag zijn. Immers werden zijn vader en broer vermoord en werd hij opgeroepen om zich te melden op het politiekantoor in verband met het plaatsen van een mijn aan het huis van mullah Ezat. Volgens verzoeker is het duidelijk dat hij het volgende slachtoffer is dat dient opgeruimd te worden, zodat de commandant eindelijk geen weerstand meer zou hebben en de gronden in beslag zou kunnen nemen. Er bestaat bijgevolg wel degelijk een ernstig risico bij een eventuele terugkeer. Voorts acht verzoeker de motiveringsplicht geschonden doordat de commissaris-generaal wel opmerkt dat hij brieven neerlegt dat er wel degelijk een grondconflict is, doch achteraf zonder meer stelt dat dit niet afdoende wordt bewezen. Ook het rechtszekerheidsbeginsel wordt also geschonden, aldus verzoeker die opmerkt dat hij er toch van mag uitgaan dat zijn individuele situatie wordt beoordeeld en een beslissing niet louter wordt genomen op basis van algemene rapporten aangaande Afghanistan. Volgens hem is het immers duidelijk dat hij niet veilig kan terugkeren. Verzoeker besluit dat de commissaris-generaal een beslissing neemt op basis van feiten die niet zeker zijn of vaststaan, doch

louter op basis van vermoedens en algemene gegevens in verband met zijn land van herkomst, wat geenszins de bedoeling kan zijn.

2.2. De asielaanvraag van verzoeker wordt door het Commissariaat-generaal afgewezen om reden dat: (i) aan het grondconflict, dat aan de basis ligt van zijn vervolging in Afghanistan, geen geloof kan worden gehecht, (ii) zijn verklaringen over het incident waarbij zijn broer overleed en dat de directe aanleiding was voor zijn vlucht uit zijn land, niet overtuigen, (iii) er actueel voor burgers in het district Paghman in de provincie Kabul geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat en (iv) de door hem aangebrachte documenten niet van aard zijn voormelde conclusies te wijzigen.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier.

Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.4. Verzoeker verklaart zijn land van herkomst te zijn ontvlucht omwille van problemen met commandant Ezat en zijn zoon, over gronden die de eigendom van zijn familie waren. Zij zouden verantwoordelijk zijn voor de dood van zijn vader een achttal jaar geleden en recent ook van zijn broer, in december 2011.

Om als vluchteling te worden erkend, dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Verzoeker dient daarbij aan te tonen dat er in zijn hoofde feiten en omstandigheden bestaan waardoor hij gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Daargelaten de vaststelling dat, zoals verder zal blijken, er geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde problemen, toont verzoeker niet aan dat de door hem aangehaalde feiten verband houden met één van de vijf gronden vermeld in het Vluchtelingenverdrag, met name zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Verzoeker toont niet aan dat hij in zijn land van herkomst omwille van één van deze criteria wordt vervolgd. De ingeroepen problemen zijn van louter gemeenrechtelijke aard en ressorteren als dusdanig niet onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag. Deze vaststelling volstaat om verzoeker de vluchtelingenstatus te weigeren.

Wat de beoordeling van verzoekers ingeroepen problematiek in het licht van de bepalingen betreffende de subsidiaire bescherming betreft, en meer specifiek op grond van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat aan de door verzoeker ingeroepen problemen geen geloof kan worden gehecht.

Verzoekers relaas bevat vooreerst verschillende manifeste tegenstrijdigheden en incoherenties. Zo strookt zijn verklaring bij het Commissariaat-generaal dat het grondconflict met commandant Ezat reeds een achttal jaar geleden begon met de moord op zijn vader (gehoorverslag, 6) niet met de inhoud van de door hem neergelegde brief van de dorpsouderen. In deze brief wordt een samenvatting gegeven van de grondproblemen die de familie kende. Zo wordt onder meer in de brief uitdrukkelijk gesteld dat Jihadcommandant Ezat op dat ogenblik (december 2011) ongeveer twee jaar achter de gronden aanzat terwijl verzoeker verklaarde dat het grondconflict reeds een achttal jaar geleden begon. Waar in de brief ook staat te lezen dat mullah Ezat de gronden van hun familie al in beslag nam sinds de komst van het regime Karzai, verklaarde verzoeker tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal dat de gronden nooit in beslag zijn genomen tot de dag van het incident waarbij zijn broer eind 2011 werd vermoord. Voorts wordt in de brief gezegd dat Ezat hun gronden nooit zou hebben teruggegeven en verzoeker en zijn broer herhaaldelijk geprobeerd hebben om deze terug te krijgen. In strijd hiermee verklaarde verzoeker tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal meermaals uitdrukkelijk dat mullah Ezat na dood van zijn vader de gronden niet in beslag had genomen, maar deze gewoon eigendom van hun familie bleven, en dat zij zeven jaar geen problemen meer kenden met hun gronden, totdat deze eind 2011 opnieuw door mullah Ezat en zijn zoon werden opgeëist, wat opnieuw voor een conflict zorgde en zijn broer het leven kostte. Verzoeker biedt geen afdoende verklaring voor deze tegenstrijdigheden.

Waar hij in zijn verzoekschrift vasthoudt aan zijn bewering dat het grondconflict al langer dan twee jaar aansleepte en dienaangaande opmerkt dat *“er geen enkele reden”* is *“om aan te nemen dat er meer waarheid kan gehecht worden aan de beweringen van een jihadcommandant dan aan de verklaringen van verzoeker”*, gaat hij eraan voorbij dat de brief niet werd opgesteld door een jihadcommandant, maar door het dorps hoofd en de - oudsten. Verzoekers grief dat het mogelijk over andere gronden gaat dan degene waarvoor zijn vader reeds enige tijd geleden werd vermoord is niet ernstig. De brief is immers een samenvatting van de grondproblemen die aan de basis van het asielrelaas liggen en die tevens de aanleiding waren van de dood van verzoekers vader zowel als van zijn broer. Niet enkel zijn verzoekers verklaringen bij het Commissariaat-generaal in strijd met de brief van de dorpsoudsten, zij stemmen evenmin overeen met zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Immers, waar verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat Mullah Ezat op hun gronden *“bouwcomplexen (flats) gebouwd”* had (Vragenlijst 1 maart 2012, 3), repte hij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal met geen woord over de bouw van appartementen op hun gronden. Meer nog, verzoeker verklaarde bij het Commissariaat-generaal dat de familie na een periode van zeven jaar zonder incidenten, opnieuw problemen had gekregen met commandant Ezat toen ze ontdekten dat diens zoon een container op hun gronden had geplaatst. Verzoeker ontkracht, noch weerlegt de vastgestelde tegenstrijdigheden. Deze ondermijnen op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van zijn relaas.

Voorts blijkt verzoeker ondanks het jarenlange aanslepend grondconflict dat hem en zijn familie blijft vervolgen, Amlak niet te kennen, het Afghaanse overheidsdepartement dat de grondtaksen int en dat verantwoordelijk is voor alle landadministratie en registratie. Ofschoon van verzoeker niet wordt verwacht dat hij alle regelgeving aangaande gronden zou kennen, kon redelijkerwijze van hem worden verwacht, in het licht van de beweerde jarenlange problemen met commandant Ezat die zowel het leven van zijn vader als van zijn broer zouden hebben geëist, enige kennis, minstens notie van Amlak te hebben. Dit klemt des te meer nu men, blijkens verzoekers verklaringen, in het districtshuis - waar hun gronden geregistreerd zouden staan en waar zijn familie jaarlijks een soort belasting voor die gronden moest betalen - op de hoogte was van het grondconflict, aangezien zowel zijn moeder, na de moord op zijn vader, als hijzelf na de moord op zijn broer er klacht had ingediend. Dat niemand in het districtshuis, noch de dorpsoudsten, die ook op de hoogte waren van het conflict, verzoeker of zijn familie op de hoogte zouden hebben gebracht van het bestaan van het overheidsdepartement Amlak is weinig aannemelijk.

Daarnaast slaagt verzoeker er niet in een duidelijke omschrijving te geven van gelijkaardige problemen die anderen in zijn omgeving met mullah Ezat zouden hebben gehad. Laatstgenoemde zou *“de gronden van de woonwijk (...) ook afgepakt”* hebben *“van andere mensen”* (gehoorverslag, 11). Verzoeker blijkt echter geen enkele van die andere slachtoffers te kennen of bij naam te kunnen noemen. Nochtans zou hij sinds zijn 15^e zijn dorp niet meer hebben verlaten en er altijd hebben gewoond, geleefd en gewerkt waardoor redelijkere wijze enige kennis over gelijkaardige problemen uit zijn nabije omgeving kan worden verwacht. Volgens verzoeker zou Mullah Ezat *“100en mensen vermoord”* hebben, doch hij kan er slechts twee opnoemen en blijkt hij zelfs niet te weten om welke reden die personen, van wie hij de begrafenisceremonie nochtans bijwoonde, werden vermoord (*Ibid.*, p. 11). Verzoekers onwetendheid omtrent de problemen die mensen in zijn omgeving met mullah Ezat hadden, zet de geloofwaardigheid van zijn relaas verder op de helling.

Voorts kan worden vastgesteld dat verzoeker tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken op geen enkel ogenblik melding heeft gemaakt van het feit dat de autoriteiten hem er valselijk van zouden beschuldigen dat hij een mijn voor het huis van mullah Ezat zou hebben geplaatst. Hij repte er met geen woord over eventuele problemen met de autoriteiten en beantwoordde de vraag of hij problemen met hen had zelfs ontkennend (Vragenlijst 1 maart 2012, 3). Het was pas tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal dat verzoeker de valselijke beschuldiging vanwege de autoriteiten, die volgens hem vermoedelijk samenspannen met en in opdracht van de zoon van mullah Ezat handelden (Gehoorverslag, 6 en 13), voor het eerst ter sprake bracht. Van een asielzoeker mag echter worden verwacht dat hij van bij de aanvang van en doorheen de gehele asielprocedure coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Met betrekking tot het motief uit de bestreden beslissing dat vaststelt dat verzoekers verklaringen over de directe aanleiding voor zijn vlucht, met name het incident waarbij zijn broer overleed, beperkt

verzoeker zich tot het bevestigen van zijn eerdere verklaringen. Het louter herhalen van eerdere verklaringen is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Dat hij de naam van het ziekenhuis waar hij op aanraden van de dorpsouderen zijn broer in kritieke toestand naartoe bracht, niet kent klemmt des te meer nu hij in zijn verzoekschrift stelt dat het een “gereputeerd ziekenhuis” is.

Gelet op wat voorafgaat kan aan het grondconflict dat aan de basis ligt van verzoekers asielrelaas geen geloof worden gehecht.

De door verzoeker neergelegde brief van de dorpsouderen wijzigt hier niets aan, aangezien de inhoud ervan niet overeenstemt met verzoekers verklaringen. Bovendien dienen documenten om er bewijskracht aan te kunnen ontleen, ondersteund te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen (RvS 14 juli 2011, nr. 7257 (c)). Om die reden kan aan de twee dagvaardingen van het politiecommissariaat in Paghman evenmin bewijswaarde worden toegekend.

Gelet op het ongeloofwaardig karakter van zijn asielrelaas kan verzoeker zich niet langer steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Ten slotte kon de commissaris-generaal op grond van de aanwezige informatie in het administratief dossier, waarbij een gedetailleerde analyse van de veiligheidssituatie in het district Paghman in de provincie Kaboel werd gemaakt, met recht besluiten dat er actueel in voornoemd district geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker er louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen bij waaruit zou blijken dat de beoordeling van de veiligheidssituatie in het district Paghman, zoals deze wordt weergegeven in de bestreden beslissing, niet correct zou zijn.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER